

Tan yerinin ağarmasını beklerken
Ağarttığım saçlarımaydı belki gözyaşlarım
Usul usul dökülmelerine ses etmeyişimdi
Hayatım gibi yanaklarımdan kayıp gitmelerine
Tek bir kez dur demeyişimdi
Yalnızlığımın, içime çöreklenen apansız acısı
Merhem olsun diye söylediğim her sözün
Kalbimi yorgun bir merhumeye çevirişi
Zihnimin dizginlerini tutamadan etrafa kaçıp
Beni kör düşümle karanlığa mahkum eden düşünceleri
Hayatın birer cilvesiydi belli ki
Tutunacak bir dal bulamamaktı, hayatı yaşayamamak
Bulsan bile, tuttuğunda kırılarak dizlerini kanatması..
Ağaçtan düşen yaprağın dahi
Dalda bıraktığı irili ufaklı gözyaşları vardı.
Yüreğimizin derya deniz yaşı, çok da tuhaf olmamalı
Ardımızda nemli topraklardan bir tarla bırakırken
Ruhumuzu uyuttuğumuz mezarın, yağmur kokması
Biçare bundan olsa gerek...